

Ihmisen auttaminen ja ihmisyyden kunnioittaminen hoitotyön ylin arvo

Vihkimistilaisuudessa olemme nyt tulleet osaan, jonka nimenä on ”T-sairaalan siunaaminen”. Tiedän, että jonkun mielessä on herännyt kysymys, mitä tarkoittavat vihkiminen ja siunaaminen. Molemmathan ovat hyvin kirkollisia termejä. Vihkiminen on alun alkaen merkinnyt pyhään käyttöön erottamista. Sanan käyttö on sitten nykyisin laajentunut alkuperäisestään. Vihkimisestä puhutaan yleensä jonkin uuden, vaikkapa koulun, laitoksen, kauppakeskuksen tai moottoritien käyttöönottamisena. Uusi on valmistunut ja se otetaan käyttöön.

Kuitenkin minusta täällä, uudessa sairaalassa, vihkiminen voidaan ymmärtää aivan alkuperäisessä merkityksessään: ”Pyhään käyttöön erottaminen”. Kyllä se tarkoitus, jota varten tämä rakennus kaikkine tiloineen ja toimintoineen on suunniteltu ja valmistettu, on aika pyhä. Ihmisen auttaminen, hoitaminen, apua tarvitsevista huolehtiminen - voiko sen pyhempää tehtävää olla. Kun sitä varten on entistä paremmat tilat, kun sitä varten kehitetään lääke- ja hoitotiedettä, kun auttamisen ja hoitamisen tasoa pyritään kouluttamisella ja työyhteisöjä kehittämällä parantamaan, kun kaikkea sitä varten avataan uusia, avarampia tiloja, kyllä ne kannattaa vihkiä eli ottaa pyhään käyttöön.

Olen pannut merkille, että kun meidän maassamme saadaan valmiiksi entistä modernimpia laitoksia, kun luodaan suuria yksiköitä tai kun otetaan käyttöön entistä teknisempiä tai tieteellisempiä tutkimus- ja hoitomenetelmiä, monien ihmisten mielissä syntyy pelkoja. Ihminen kaihtaa joutumista laitokseen, hän pelkää muuttuvansa suuren koneiston osaksi, jossa häntä ja hänen asioitaan käsitellään vain kuin numeroina, tieteellisinä termeinä tai suuren systeemin pienenä osasena.

Voi olla että usein tällaiset pelot ovat turhia. Joskus ne ovat aiheellisia. Sairaalassakin, sen koon suurentuessa, toiminnan teknistyessä, kiireen ja henkilökuntaan kohdistuvien tehokkuus- ja tulosvaatimusten paineissa uhkaa vaara, että ihmisen yksilöllisen arvon muistaminen ja ihmisarvon kunnioittaminen, joka sairaalassa tietenkin on ja tulee olla toiminnan johtava arvo, ei pääsekään sillä tavoin näkyviin, että omien pelkojensa, ahdistustensa ja kärsimystensä keskellä kipuileva ihminen voisi sen todella tuntea ja kokea.

Tahdomme tänään uskoa, että tässä sairaalassa, sen uusissa hienoissa tiloissa moderni, korkea ammattitaito voisi yhdistyä sellaiseen inhimilliseen lämpöön, joka korostaa ihmisen arvostamista. Silloin koko yhteisö olisi pyhää tehtävää suorittava, hoitava rakkauden ja luottamuksen yhteisö.

Sitä on siis vihkiminen, Siunaaminen on hiukan muuta. Se merkitsee, että tunnustamme, etteivät kaikki ihmisen kohtalot olekaan omissa käsissä. Ei korkeakaan lääketieteen taso, ei hyvä hoito, eikä edes paraskaan inhimillinen lämpö ja rakkaus ole kaikki, mitä tarvitsemme. Elämän ja kuoleman raja on täällä muistuttamassa ihmisen kykyjen puutteellisuudesta. Niin terveys kuin monet muutkin elämän parhaimmista asioista ovat lahjaa, jotka eivät aina riipu omista tai toisten ponnisteluista. Siunaamisessa tunnustamme tämän. Siunaaminen on Jumalan puoleen kääntymistä, rukousta, että Hän antaa lahjansa, hoitaa, lohduttaa silloin kun inhimilliset taidot ja voimat eivät siihen kykene. Siksi me siunaamme, rukoilemme tämän sairaalan, kaiken täällä tehtävän työn, mutta ennen kaikkea täällä työtään tekevien ja tänne hoitoon ja tutkimuksiin tulevien ihmisten puolesta. Siunatkoon Kaikkivaltias Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki tämän uuden sairaalan ja antakoon täällä vallita ihmistä ja ihmisyyttä arvostavan, luottamuksen ja yhteyden hengen.